

**DET
SOVENDE HUS**

**ET BILLEDSPIL
SKREVET OG ISCENESAT AF
GUDMUNDUR KAMBAN**

**OPTAGET AF
NORDISK FILMS KOMPAGNI
KØBENHAVN**

HOVEDPERSONERNE:

Richard Torp	Gunnar Tolnæs
Elisabeth	Hanna Ralph
Marie, Elisabeths Søster .	Agnete Kamban
Gamle Thora	Mathilde Nielsen
Generalkonsul Falck	Anton de Verdier
Gerda	Beatrice Bonnesen

Det sovende Hus.

En tidlig Morgen kører et Automobil op foran et gammelt Landsted. Det er kommet langvejs fra. Der sidder en tresindstyveaarig Mand ved Rattet. Han standser Bilen, stiger varsomt over den lukkede Laage og ser saa paa Huset og Haven. Der er en Blanding af en Gensynets Glæde og dets Vemod i hans Blik.

Han staar foran en lukket Dør, og et Minde stiger frem for ham: Han er en ung Mand, og det er i en løvtæt Skov. En ung Pige løber ham i Møde, trykker en Nøgle i hans Haand, kysser ham længe, og løber hastigt bort.

Den gamle Mand staar og smiler. Saa stikker han Haanden i sin indre Vestelomme, tager den samme Nøgle frem og lukker sig varsomt ind.

Ovenpaa sover Husets Beboere, men i den store Hall har den Ukendte sat sig ventende til Rette, og hans Minder fylder alle Stuer med Liv . . .

Han er atter en ung Mand, Richard Torp, og det er her fra hendes Barndomshjem, at han skal føre den unge Elisabet Gram ud som Brud. Der danses i de gamle Stuer, men han har søgt herud i denne Stol for et Øjeblik at være ene med sin store, ufattelige Lykke. Og Elisabet kommer, hun gaar sagte om bag Stolen og lægger sine Arme om hans Hals. Saa fører hun ham ind til Brudevalsen.

Nu kæder Minde sig til Minde — de drager ind i deres smukke Hjem, Richard tager Faderens Plads i det store Firma, og han kan opfylde ethvert af sin forvænte Hustrus Ønsker. Det er en lykkelig Tid, og lykkeligst er Mindet om lille Gerdas Fødsel.

Men en Dag gaar Firmaet fallit. Paa éngang er de blevet

fattige, og det er Elisabet umuligt at vænne sig til Fattigdom. Hun er ikke mere lykkelig, for selv hendes Kærlighed til Richard kølnes, naar Livet ikke mere er behageligt og nemt.

Saa kommer den Dag, da hun siger til ham: — Richard... jeg elsker en anden Mand!

Men ingen af dem kan tænke sig at undvære Barnet. Først da Elisabet erklærer, at hun hellere vil fortsætte Samlivet selv efter denne Tilstaaelse, er Richard tvunget til at give efter. Og den Dag, de to er rejst, sidder han ene tilbage. Under Stolen, hvor han sidder, finder han Barnets glemte Danse-dukke. Men da den gamle Pige kommer tilbage for at hente

den, kryster han den ind til sit Bryst. Den skal de ikke tage fra ham.

I sit nye Ægteskab faar Elisabet alt, hvad hun havde maattet give Afkald paa, og endnu mere. Hendes Mand, Generalkonsul Falck, synes aldrig, hun kan faa det godt nok. Men dyb er hans Følelse ikke — og en Dag er der blot Kedsom-

heden tilbage. Og atter kommer der en Dag, hvor Elisabet hører Ord, der klinger som et Ekko fra Fortiden: — Elisabet... jeg elsker en anden Kvinde.

Hun faar Lov til at beholde de to Smaadrenge, Harald og Georg, og saa lever hun da nu i mange Aar med dem og Gerda i sit gamle Barndomshjem, til de omsider er voksne alle tre. Fra Richard har hun aldrig hørt; han har levet i London, ene i alle de mange Aar.

Men en Dag bliver Gerda meget syg. Og i de Dage, der følger, hvor Elisabet pines af Angst for at miste sin Datter, gaar der med ét en frygtelig Sandhed op for hende. En Nat

ser hun Gerda i Drømme, hun ser hende danse en Livsglædens Dans. Og skønt der ingen er nær, er det tydeligt, at hendes Dans er en Henvendelse, at der er nogen, hun vil glæde med sin Dans. Men pludselig er det ikke mere Gerda — det er den gamle Dansedukke, og foran den sidder Richard og ser til.

For første Gang gaar det op for Elisabet, hvor rig hun selv har været ved sine Børn — og hvor meget hun har berøvet Richard i de mange, mange Aar. Og da Gerda bliver rask, kan Elisabet ikke mere blive glad. Hun vil aldrig mere kunne blive glad, før hun har faaet Richards Tilgivelse.

Hun skriver til hans Adresse i London, men han lever ikke dér mere. Hun opsporer hans Bolig i Italien, men hun faar intet Svar. Først da Gerda skal giftes med en ung Mand, der har sin Virksomhed i Sydamerika, og Elisabet skriver igen og trygler om et eneste tilgivende Ord til at formilde Ensomheden, naar Gerda er rejst — først da kommer Svaret: En lille Trækasse. Glade lukker Gerda og hendes Forlovede den op, mens Elisabet aandeløs ser til — saa løfter Gerda den gamle Dukke op af Kassen. Og Elisabet forstaar, at for hende har Livet ingen Trøst.

Men saa kommer der en Dag en ung, smuk Dame op til Richards Villa i Italien. Det er Gerda, paa Vej til Sydamerika med sin Mand. Og Richard ser forundret mod den fremmede, unge Dame, der ene kommer op imod ham gennem Haven og standser og siger:

Jeg hedder Gerda . . . født Torp.

Den Tid, hvor Richard er sammen med sin Datter, svinder alt for hurtigt. For Gerda og Knud maa videre til deres fjerne, nye Hjem. Det er tungt for Richard at miste sit Barn paany, og den Ensomhed, hvori han havde fundet sig til Rette, er nu forstyrret, og for stedse. Og da er det, at Gerda finder en Lejlighed for sin store, vanskelige Bøn: — Hvis du tilgiver Mor, vil hun ikke mere være et ulykkeligt Menneske, og du ikke mere føle dig ensom. Og Richard svarer med et stille Smil: — Da jeg saa min voksne Datter, tilgav jeg din Mor.

Gerda rejser videre, og faa Dage efter sidder Richard for sidste Gang foran Villaen i sit Automobil, der er rustet til en

lang Rejse. Et sidste Nik mod et mangeaarigt Fristed — og han ruller langsomt bort.

— — —
Og en tidlig Morgen kører et Automobil op foran et gammelt Landsted. Ovenpaa sover Husets Beboere, men i den store Hall sætter en Ukendt sig ventende til Rette, mens hele hans Liv glider forbi ham i Minder.

Og Huset vaagner, det virkelige Liv fylder Stuerne og forjager Fortidens Skygger. Og i den gamle Stol finder man en fremmed, aldrende Mand, der sidder ganske stille, med et Smil fuldt af Mildhed. Harald og Georg kommer ned, men de kender ham ikke. Ingen véd, hvordan han er kommet ind ad de lukkede Døre. Og da de træder nærmere, opdager de, at han er død.

Lægen kommer — ved at undersøge den Døde, finder han en gammel Nøgle, Nøglen til Havedøren.

I dette Øjeblik kommer der en aldrende Dame ned ad Trappen. Hun kaster et Blik paa den Døde, tager Nøglen af Lægens Haand, og ser paa den Døde igen. Saa knæler hun ned, stille, og bøjer sig over den Ukendtes Haand.

Alle de andre trækker sig andagtsfuldt tilbage — paa et Øjeblik er Stuen tom.

Saa rejser Elisabet sig. Hun gaar varsomt om bag Stolen og lægger sine Arme om Richards Hals.

Saaledes var hun kommet til ham en Aften for mange, mange Aar siden, hvor han sad i den samme Stol for et Øjeblik at være ene med sin store, ufattelige Lykke.

ALEXANDRA
TEATRET

P R O G R A M

ALLE
W

DET SOVENDE HUS

ET BILLEDSPIL, SKREVET OG ISCENESAT AF
GUDMUNDUR KAMBAN

Hovedpersonerne:

Richard Torp	Gunnar Tolnæs
Elisabeth	Hanna Ralph
Marie, Elisabets Søster	Agnete Kamban
Gamle Thora	Mathilde Nielsen
Generalkonsul Falck	Anton de Verdier
Gerda	Beatrice Bonnesen

OPTAGET AF
NORDISK FILMS KOMPAGNI, KØBENHAVN

Det sovende Hus.

En tidlig Morgen kører et Automobil op foran et gammelt Landsted. Det er kommet langvejs fra. Der sidder en tresindstyveaarig Mand ved Rattet. Han standser Bilen, stiger varsomt over den lukkede Laage og ser saa paa Huset og Haven. Der er en Blanding af en Gensynets Glæde og dets Vemod i hans Blik.

Han staar foran en lukket Dør, og et Minde stiger frem for ham: Han er en ung Mand, og det er i en løvtæt Skov. En ung Pige løber ham i Møde, trykker en Nøgle i hans Haand, kysser ham længe, og løber hastigt bort.

Den gamle Mand staar og smiler. Saa stikker han Haanden i sin indre Vestelomme, tager den samme Nøgle frem og lukker sig varsomt ind.

Ovenpaa sover Husets Beboere, men i den store Hall har den Ukendte sat sig ventende til Rette, og hans Minder fylder alle Stuer med Liv. . . .

Han er atter en ung Mand, Richard Torp, og det er her fra hendes Barndomshjem, at han skal føre den unge Elisabet Gram ud som Brud. Der danses i de gamle Stuer, men han er søgt herud i denne Stol for et Øjeblik at være ene med sin store, ufattelige Lykke. Og Elisabet kommer, hun gaar sagte om bag

Stolen og lægger sine Arme om hans Hals. Saa fører hun ham ind til Brudevalsen.

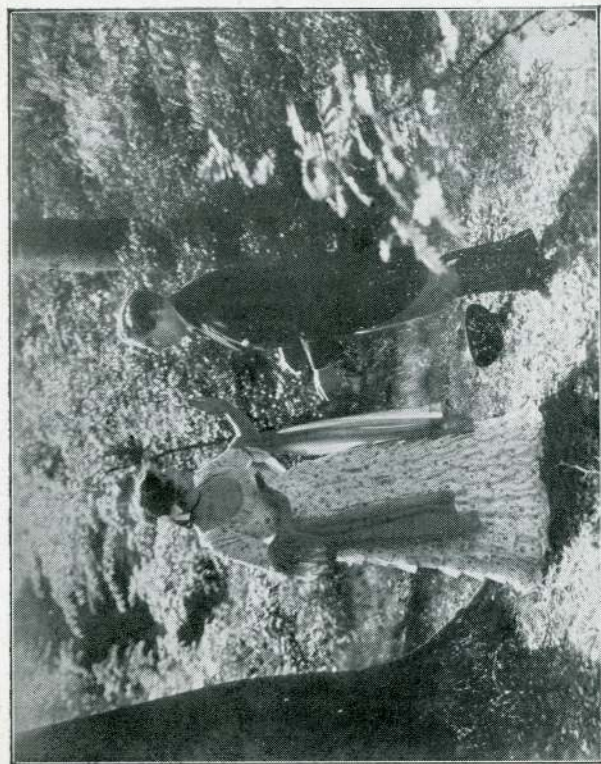
Nu kæder Minde sig til Minde — de drager ind i deres smukke Hjem, Richard tager Faderens Plads i det store Firma, og han kan opfylde ethvert af sin forvante Hustrus Ønsker. Det er en lykkelig Tid, og lykkeligst er Mindet om lille Gerdas Fødsel.

Men en Dag gaar Firmaet fallit. Paa éngang er de blevet fattige, og det er Elisabet umuligt at vænne sig til Fattigdom. Hun er ikke mere lykkelig, for selv hendes Kærlighed til Richard kølnes, naar Livet ikke mere er behageligt og nemt.

Saa kommer den Dag, da hun siger til ham: — Richard . . . jeg elsker en anden Mand!

Men ingen af dem kan tænke sig at undvære Barnet. Først da Elisabet erklærer, at hun hellere vil fortsætte Samlivet selv efter denne Tilstaaelse, er Richard tvunget til at give efter. Og den Dag de to er rejst, sidder han ene tilbage. Under Stolen, hvor han sidder, finder han Barnets glemte Dansedukke. Men da den gamle Pige kommer tilbage for at hente den, kryster han den ind til sit Bryst. Den skal de ikke tage fra ham.

I sit nye Ægteskab faar Elisabet alt, hvad hun havde maattet give Afkald paa, og endnu mere. Hendes Mand, Generalkonsul Falck, synes aldrig hun kan faa det godt nok. Men dyb er hans Følelse ikke — og en Dag er der blot Kedsomheden tilbage. Og atter kommer der en Dag, hvor Elisabet hører Ord, der klinger som et Ekko fra Fortiden: — Elisabet . . . jeg elsker en anden Kvinde.

Hun faar Lov til at beholde de to Smaadrenge, Harald og Georg, og saa lever hun da nu i mange Aar med dem og Gerda i sit gamle Barndomshjem, til de omsider er voksne alle tre. Fra Richard har hun aldrig hørt; han har levet i London, ene i alle de mange Aar.

Men en Dag bliver Gerda meget syg. Og i de Dage, der følger, hvor Elisabet pines af Angst for at miste sin Datter, gaar der med ét en frygtelig Sandhed op for hende. En Nat ser hun Gerda i Drømme, hun ser hende danse en Livsglædens Dans. Og skønt der ingen er nær, er det tydeligt, at hendes Dans er en Henvendelse, at der er nogen, hun vil glæde med sin Dans. Men pludselig er det ikke mere Gerda — det er den gamle Dansedukke, og foran den sidder Richard og ser til.

For første Gang gaar det op for Elisabet, hvor rig hun selv har været ved sine Børn — og hvor meget hun har berøvet Richard i de mange, mange Aar. Og da Gerda bliver rask, kan Elisabet ikke mere blive glad. Hun vil aldrig mere kunne blive glad, før hun har faaet Richards Tilgivelse.

Hun skriver til hans Adresse i London, men han lever ikke der mere. Hun opspører hans Bolig i Italien, men hun faar intet Svar. Først da Gerda skal giftes med en ung Mand, der har sin Virksomhed i Sydamerika, og Elisabet skriver igen og trygler om et eneste tilgivende Ord til at formilde Ensomheden, naar Gerda er rejst — først da kommer Svaret: En lille Trækasse. Glade lukker Gerda og hendes Forlovede den op, mens Elisabet aandeløs ser til — saa

løfter Gerda den gamle Dukke op af Kassen. Og Elisabet forstaar, at for hende har Livet ingen Trøst.

Men saa kommer der en Dag en ung, smuk Dame op til Richards Villa i Italien. Det er Gerda, paa Vej til Sydamerika med sin Mand. Og Richard ser forundret mod den fremmede, unge Dame, der ene kommer op imod ham gennem Haven og standser og siger: — Jeg hedder Gerda . . . født Torp.

Den Tid, hvor Richard er sammen med sin Datter, svinder alt for hurtigt. For Gerda og Knud maa videre til deres fjerne, nye Hjem. Det er tungt for Richard at miste sit Barn paany, og den Ensomhed, hvori han havde fundet sig til Rette, er nu forstyrret, og for stedse. Og da er det, at Gerda finder en Lejlighed for sin store, vanskelige Bøn: — Hvis du tilgiver Mor, vil hun ikke mere være et ulykkeligt Menneske, og du ikke mere føle dig ensom. Og Richard svarer med et stille Smil: — Da jeg saa min voksne Datter, tilgav jeg din Mor.

Gerda rejser videre, og faa Dage efter sidder Richard for sidste Gang foran Villaaen i sit Automobil, der er rustet til en lang Rejse. Et sidste Nik mod et mangeaarigt Fristed — og han ruller langsomt bort.

— — —
Og en tidlig Morgen kører et Automobil op foran et gammelt Landsted. Ovenpaa sover Husets Beboere, men i den store Hall sætter en Ukendt sig ventende til Rette, mens hele hans Liv glider forbi ham i Minder.

Og Huset vaagner, det virkelige Liv fylder Stuerne og forjager Fortidens Skygger. Og i den gamle

Stol finder man en fremmed, aldrende Mand, der sidder ganske stille, med et Smil fuldt af Mildhed. Harald og Georg kommer ned, men de kender ham ikke. Ingen ved, hvordan han er kommet ind ad de lukkede Døre. Og da de træder nærmere, opdager de, at han er død.

Lægen kommer — ved at undersøge den Døde, finder han en gammel Nøgle, Nøglen til Havedøren.

I dette Øjeblik kommer der en aldrende Dame ned ad Trappen. Hun kaster et Blik paa den Døde, tager Nøglen af Lægens Haand, og ser paa den Døde igen. Saa knæler hun ned, stille, og bøjer sig over den Ukendtes Haand.

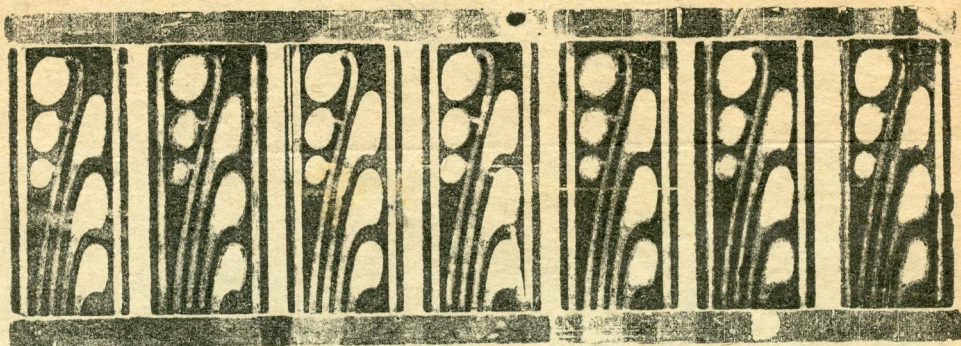
Alle de andre trækker sig andagtsfuldt tilbage — paa et Øjeblik er Stuen tom.

Saa rejser Elisabeth sig. Hun gaar varsomt om bag Stolen og lægger sine Arme om Richards Hals.

Saaledes var hun kommet til ham en Aften for mange, mange Aar siden, hvor han sad i den samme Stol for et Øjeblik at være ene med sin store, ufattelige Lykke.

Nyt Program
fra Tirsdag den 11. Januar.

Nordiskes sidste Film

**Det
sovende
Hus**

Et Billedspil

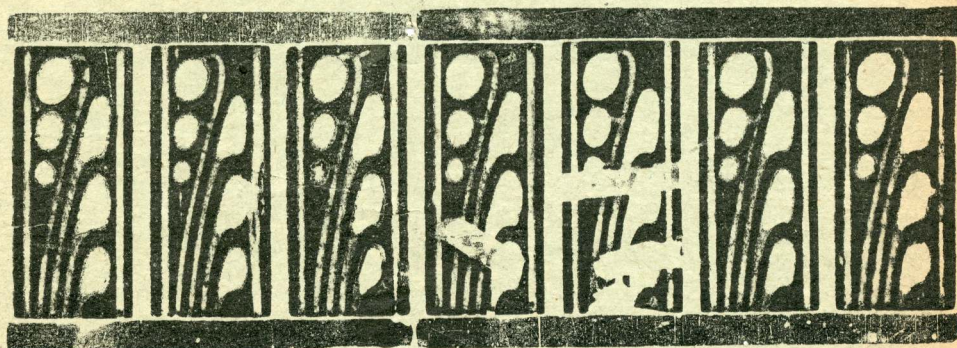
Skrevet og iscenesat af:

Gudmundur Kamban.

En meget smuk og gribende Film, præget af fin gammel Kultur.

I HOvedrollen:

Gunnar Tolnæs

Tirsdag, Onsdag, Torsdag og Fredag Kl. 8

DET SOVANDE Huset

En berättelse i bilder författad och iscensatt av
GUDMUNDUR KAMBAN

Officin: NORDISK FILMS KOMPAGNI = Köpenhamn.

ENSAMRÄTT:

A. B. CONTINENTALFILM, STOCKHOLM

DET SOVANDE HUSET

HUVUDPERSONERNA:

Richard Torp ..... **Gunnar Tolnæs**
Elisabet ..... **Hanna Ralph**
Marie, Elisabets syster ..... **Agnete Kamban**
Gamla Thora ..... **Mathilde Nielsen**
Generalkonsul Falck ..... **Anton de Verdier**
Gerda ..... **Beatrice Bonnesen**

En tidig morgon stannar en bil utanför ingången till ett gammalt lantställe. Vid ratten sitter en omkring sextioårig man. Den gamle stiger ur, kliver försiktigt över den stängda grinden och går fram till huset.

Dess dörr är likaledes stängd. Ett vemodigt leende går över den besökandes drag. Ett minne från länge sedan svunna ungdomsdagar dyker upp för hans medvetande.

I parken därute stod han själv — den gången en ung man. En flicka sprang honom till mötes, tryckte en nyckel i hans hand och var åter borta!

Den gamle småler åter — ur fickan tar han fram just samma nyckel, öppnar dörren och går in. Däruppe sova husets invånare, och främlingen sätter sig att vänta i husets stora hall. Minnena strömma åter över honom....

Han kommer ihåg den dag, då han från detta hus förde hem Elisabet Gram, sin unga brud. I stora salen var det dans, och han hade dragit sig undan till just denna stol för att ett ögonblick få vara ensam med sin stora, ofattliga lycka. Bakom honom kom helt sakta Elisabet och lade sina armar om hans hals. Så förde hon honom in till brudvalsens.

En tid av oförgätlig lycka följde i deras vackra hem, och när lilla Gerda kom till världen, nådde deras sällhet sin höjdpunkt.

Med så kom motgångens år. Hans firma gick omstyr, och den bortskämda Elisabet kunde icke vänja sig vid fattigdomen. Efterhand avkyldes också hennes kärlek till den man, som icke längre förmådde göra hennes liv ljust och lätt.

Så kom den dag, då han fick höra henne säga: "Richard.... jag älskar en annan!"

Men ingen av dem ville undvara barnet. Först då Elisabet förklarade sig beredd att hellre fortsätta deras samliv än att skiljas från Gerda, gav Richard efter.

Och från den dag de två lämnat honom, var Richard Torp en ensam man. En gammal kvarglömd docka, som tillhört hans dotter, var det enda, som återstod honom från hans lyckas korta tid.

Men Elisabets nya kärlekslycka skulle inte heller bli lång. Hennes man, generalkonsul Falck, var rik och tillfredsställde alla hennes önskingar, nästan innan hon hunnit uttala dem. Men djup var hans känsla icke och snart hade han ledsnat vid det hela. Den dag kom, då Elisabet fick höra ord, som klingade likt ett eko ur det förflutna: "Elisabet.... jag älskar en annan!"

Vid skilsmässan fick hon behålla de båda gossarne, Harald och Georg, och tillsammans med dem och Gerda levde hon så i många år i sitt gamla barndomshem, tills alla barnen voro vuxna. Från Richard hade hon aldrig hört ett ord. Han hade lämnat landet och mottagit en anställning i London.

Men en dag blev Gerda häftigt sjuk. Under den tid, som följde, gick Elisabet i våldsam ångest att förlora barnet, och med ens stod en fruktansvärd sanning klar för henne. Hon hade handlat orätt mot Richard, då hon berövat honom hans barns omsorg och ömhet. En natt i drömmen såg hon Gerda dansa en livsglädjens dans — och det fanns någon, som hon dansade för. Men med ens var det inte längre Gerda — bara hennes i barndomshemmet kvarglömda docka och framför den satt Richard och såg på.

Gerda tillfrisknade, men samvetskvalen lämnade Elisabet ingen ro. Till vad pris som helst måste hon förskaffa sig Richards förlåtelse.

Han hade lämnat London. Till sist lyckades hon emellertid uppspåra hans vistelseort i Italien. Men på alla hennes brev kom intet svar. Ensamhet och grämselse hade gjort Richard Torp hård och oförsonlig. Först då Gerda någon tid senare gifte sig kom ett livstecken från honom. Han sände dottern en brudgåva, och på samma gång till hennes mor, som ju nu skulle mista henne, barnets gamla docka, Elisabet, förstod, att för henne fanns ingen tröst mera i livet.

Men en dag kom en ung dam till Richards villa i Fiesole. Det var Gerda på väg till Sydamerika tillsam-

mans med sin man Knud Gjersing. Förvånad såg Richard den främmande damen ensam komma genom trädgården, och stanna framför honom. Och ännu större blev hans överraskning, då han hörde henne säga: "Jag är Gerda Giersing, född Torp!"

Den tid Richard fick vara samman med sin dotter försvann blott alltför snabbt. Ty Gerda och hennes man måste fortsätta till det fjärran land, där han hade sin verksamhet. Men tungt var det för Richard att åter förlora sitt barn. Den ensamhet han vant sig vid, var nu störd för alltid. Och i skilsmässans ögonblick vågade Gerda äntligen komma fram med det, som hela tiden hade legat henne om hjärtat: "Om du förlåter mor, kommer hon inte att vara olycklig längre, och du inte att vara ensam!"

Och Richard svarade med ett småleende: "Då jag såg min vuxna dotter, förlät jag din mor!"

Gerda reste vidare, och några dagar senare lämnade också Richard sin mångåriga tillflyktsort för att styra kosan mot nordn. . . .

Då det sovande huset omsider vaknar upp, och det levande livet åter börjar röra sig i rummen, förjagande det förflutnas skuggor, finner man i den gamla stolen i hallen en åldrig främling, som sitter helt stilla med ett milt småleende på sina läppar. Då Harald och Georg, som tillkallats, träda närmare, märka de att han är död.

Doktorn eftersändes. Då denne undersöker den döde, hittar han en gammal nyckel — nyckeln till trädgårdsdörren.

I detta ögonblick kommer en åldrande dam nedför trappan. Hon kastar en blick på mannen i stolen, tar nyckeln ur läkarens hand, och ser åter på den döde. Så knäfaller hon stilla och böjer sig över den okändes hand.

De andra draga sig andaktsfullt tillbaka — inom några ögonblick är rummet tomt.

Elisabet reser sig. Hon går sakta bakom stolen och lägger sina armar om Richards hals.

Sålunda hade hon kommit till honom den kvällen för många, många år sedan, då han satt i samma stol för att ett ögonblick få vara ensam med sin stora, ofattliga lycka.

Gunnar Tolnaes

Das verlorene Glück

Das verlorene Glück

DARSTELLER:

Richard Torp	Gunnar Tolnaes
Elisabeth	Hanna Ralph
Marie, Elisabeths Schwester	Agnete Kamban
Tora, Dienstmagd	Matilde Nielsen
Generalkonsul Falck	Anton de Verdier
Gerda	Beatrice Bonnesen

Hergestellt von der Nordisk Film Co. Kopenhagen

Verleih für Deutschland:

**Deutsch-Nordische
Film-Union G.m.b.H.**

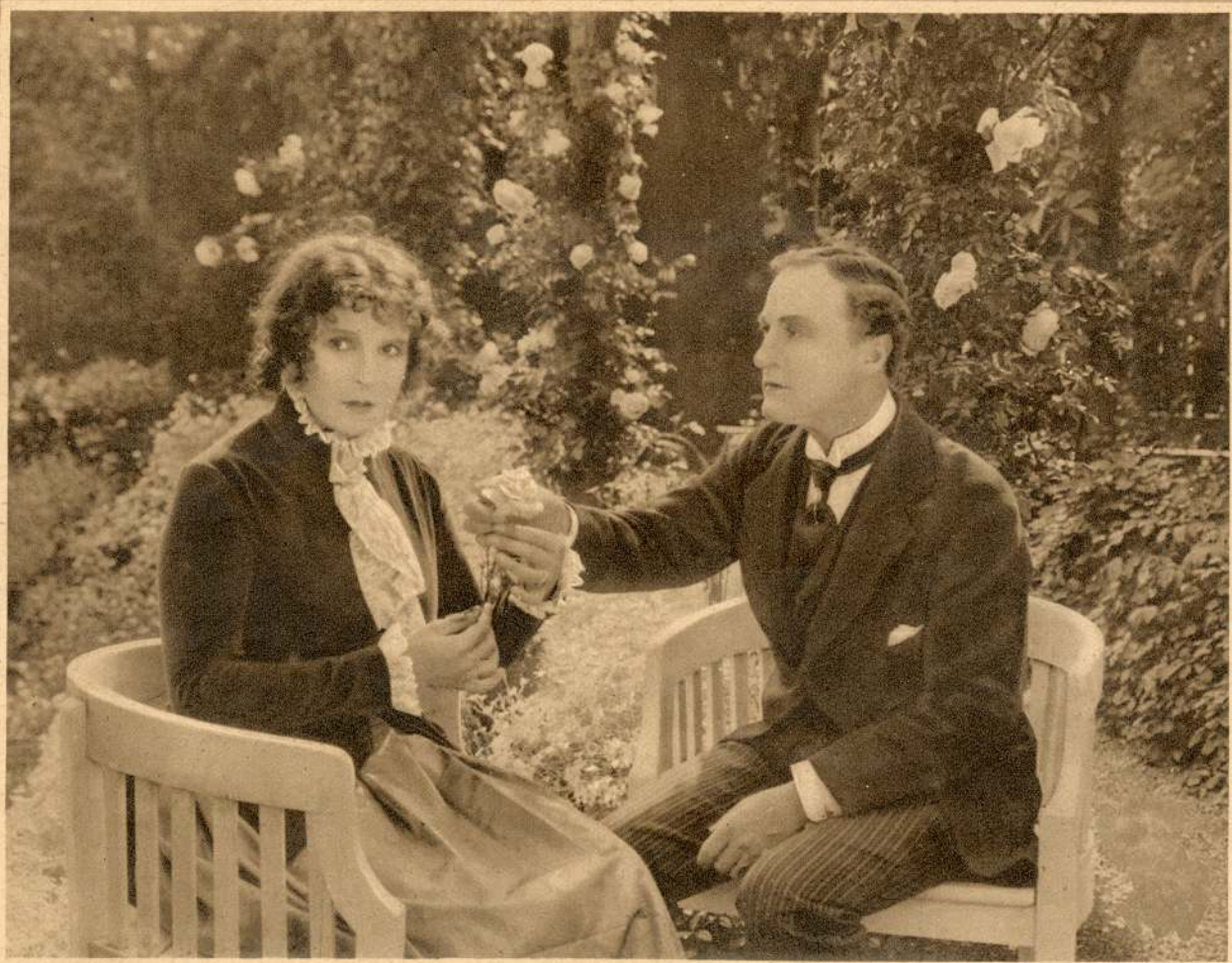
Berlin SW 48 Friedrichstraße 13 Dönhoff 8220-24

FILIALEN:

HAMBURG, Alsterdamm 41, Tel. Alster 2132
 LEIPZIG, Karlstr. 1 (Karlshof), Tel. 14386
 MÜNCHEN, Karlsplatz 24 (Stachus), Tel. 50008
 DÜSSELDORF, Worringer Str. 112, Tel. 16079

Wie jung und glücklich waren sie beide an jenem Tage, als Elisabeth und Richard Torp nach der Rückkehr von der Hochzeitsreise ihr neues Heim bezogen. Wie liebten sie sich noch, als ihr Töchterlein Gerda zur Welt kam. — Dann aber hatte Torp Unglück in seinen Unternehmungen und Not und Sorge kamen ins Haus. Elisabeth vermochte sich um so weniger in die dürftigen Verhältnisse zu fügen, als ihre Schwester in reicher und glücklicher Ehe lebte. Und als Konsul Falck, den sie im Hause ihrer Schwester kennen gelernt hatte, um ihre Liebe warb, schied sie von Richard, um Falck zu heiraten. Es kostete Richard einen schweren Kampf, sich von der kleinen Gerda zu trennen. Aber die selbstlose Liebe zu seinem Kinde siegte in ihm. Das Kind sollte nicht ohne die Liebe der Mutter aufwachsen! So wurde Richard Torp ein einsamer Mann!

Es vergingen Jahre ungetrübten Glücks für Elisabeth in ihrer zweiten Ehe, bis eines Tages Konsul Falck verlangte, daß sie sich trennten. Der gleiche schwere Schlag, den sie einst vor Jahren Richard Torp zufügte, traf sie jetzt selbst. Aber ihre Kinder blieben ihr und in der heranwachsenden

Tochter erlebte sie die Tage ihrer vergangenen Jugend noch einmal wieder. — Dann kam das Unglück. Eine schwere Erkrankung Gerdas raubte Elisabeth das schwer errungene Gleichgewicht ihrer Seele und an dem Krankenbett ihres Kindes fühlte sie, wie einsam, wie unglücklich sie war und wie ihr jede Stütze in ihrem Alter fehlen würde, wenn sie Gerda

verlor. Da dachte sie an Richard, an seine einstige Liebe zu ihr und an die schwere Schuld, die sie an ihm trug. Aber wer sollte ihr in der Not beistehen? Doch vergeblich! Richard war nicht aufzufinden. Erst als Gerda nach ihrer Genesung ihrem jungen Gatten an die Stätte seiner Wirksamkeit folgen sollte, kam von Richard, der weit im südlichen Italien wohnte, eine Botschaft. Eine Perlenschnur, wie Gerda einst eine gleiche von ihrem Paten bekommen und die Richard in der Zeit seiner größten Not hatte veräußern müssen, und eine Puppe, die Klein-Gerda aus ihren Händen hatte fallen lassen, als sie von ihm Abschied nahm, um ihrer Mutter zu folgen. Da fühlte Elisabeth, wie einsam und unglücklich Richard sein mußte, und daß es für sie nur noch die eine Aufgabe gab: wieder gutzumachen, was sie einst gefehlt hatte.

Und so geschah es, daß Gerda kurz darauf auf ihrer Hochzeitsreise zu Richard kam, um ihrem Vater von der Mutter zu

berichten. Trotzdem er sich dem Tode nahe fühlte, trieb es Richard wieder zu Elisabeth in das alte Haus zurück, dessen Schlüssel noch in seinem Besitz waren.

Glückliche Stunde der Wiederkehr! Alles schläft, alles ruht noch im Hause. Wieder sitzt Richard im Sessel am Kamin. Vor seinen Augen ziehen Bilder der Vergangenheit vorüber, Bilder von Liebe und Leid, von ruhigen, glücklichen und schweren, stürmischen Jahren. Jetzt ist er wieder in seinem Heim. Das Leben hat ihn müde gemacht, aber jetzt darf er ruhen, darf schlafen — als Elisabeth ihn im Sessel erblickt, war er schmerzlos und glücklich in den Schlaf gesunken, aus dem es kein Erwachen mehr gibt.

